

РЕШЕНИЕ

№ 3006

гр. София, 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 26.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2036** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 126-178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) .

Делото е образувано по жалба вх.№ 6857/17.02.2022г., подадена от М. М. В., гражданин на Република И., [дата на раждане] , чрез адв.С. Х., САК, АД „С., Т., Х. и С.“ , със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, срещу Отказ от 20.12.2022г. по заявление № TLV22000346V за издаване на виза тип „Д“ за дългосрочно пребиваване в Република България, подписан от С. С., З. Т. А..

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на административно-производствените правила, несъответствие с целта на закона и неспазване на установената форма. Правят се възражения, че жалбоподателят има сключен брак с българска гражданка и семейството му е трайно установено в Република България. Финансово обезпечен е, съпругата му е собственик на недвижими имоти в страната. Развиват стопанска дейност чрез дружеството „Ем енд Ел Тийм“ ООД в областта на услугите и консултантска дейност в областта на информационните и интернет технологии. Представени са всички необходими документи за издаване на заявената виза. Отказът е бланкетен и не е мотивиран, не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Постава М. В. в неблагоприятно положение, в което той следва да напусне страната и да остави семейството и бизнеса си, поради неразбираеми за него твърдения за сериозни престъпления, които той никога не е извършвал. Изложени са

доводи за нарушение на чл. 7, т.1, б. „б“ от Директива 2004/38/ЕО на ЕП и на Съвета от 29 април 2004г. и на чл. 8, т.1, чл. 6, чл. 12, чл. 14 и чл. 1 от Протокол № 1 към ЕКПЧ. Представени са писмени бележки.

Ответникът - З. Т. А., чрез Дирекция „К. отношения“ МВнР, представляван от юрисконсулт З., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Посочва, че в правомощията на всяка държава е да контролира миграционните процеси, в случая отказът е въз основа на становище на ДА“НС“, която е компетентния орган по въпросите на националната сигурност. Счита, че няма нарушение на ЕКПЧ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, относими към спора, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателят М. М. В., гражданин на Република И., [дата на раждане] е сключил на 27.03.2022г. брак с българската гражданка Л. Т. Г., [дата на раждане], за което е съставен акт за сключен граждански брак № 0032/27.03.2022г., видно от представеното удостоверение за граждански брак.

Л. Т. Г. има дъщеря, [дата на раждане] от П. С. П., която е ученичка в десети клас.

М. М. В. е подал заявление за издаване на виза тип „Д“ на дата 05.09.2022г. в Консулската служба при Посолството на Република България в Т. А.. Като основание за получаване на визата е посочил, че е съпруг на българската гражданка Л. Т. Г. – В..

Към заявлението е приложил Удостоверение за придобито право на пенсия в Република И., Удостоверението за сключен граждански брак с българската гражданка, извлечения от Търговския регистър за търговското дружество „ВиаАктив“ ЕООД с управител и едноличен собственик на капитала Л. Т. Г. и за търговското дружество „Ем енд Ел Тийм“ ООД с управители и съдружници Л. Т. Г. и М. М. В. заедно с ГДД по чл. 92 от ЗКПО и справка за актуални трудови договори, декларация от съпругата, договор за наем, доказателство за разполагаеми средства за издръжка, медицинска застраховка. Представени са два броя нотариални актове, видно от които Л. Т. Г. е собственик на недвижими имоти в страната. Към заявлението са приложени Свидетелство за съдимост, според дадните в него жалбоподателят не е осъждан в Република И..

Постановен е процесния отказ на дата 20.12.2022г., в стандартен формуляр за уведомяване за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Отказът е основан на чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ и мотивиран с данни, че заявителят с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. По искане на ответника са приети доказателства за изпълнение на съгласувателната процедура с ДА“НС“ от страна на Дирекция „Миграция“. Становището на ДА“НС“ е отрицателно на основание чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ във вр. с чл. 4, ал.1, т. 6 от ЗДАНС. Становището е отразено в справка с рег. №РВ 202001 – 001 – 03 – М – 6 – 3378/20.10.2022г. по описа на ДА“НС“. По делото е приет класифициран том, в който се съдържа информация от ДА“НС“, подробно мотивирана, която е основание за заключението, че са налице основания по чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Данните са за извършвана от жалбоподателя дейност на територията на страната, за която е образувана пр.пр. 2611/2019г., ДП№230/2019г. на Следствен

отдел при Специализираната прокуратура, към настоящия момент пр.пр. № 18965/2020г. , ДП 467/2022г. по описа на Следствен отдел при СГП. Към момента делото е на етап досъдебно производство и няма привлечени към наказателна отговорност лица. Представени са доказателства, че към момента на приключване на делото жалбоподателят не е осъждан нито в Република И., нито в Република България, нито има данни за обвинения по образувани наказателни производства.

Разпитани са свидетелите А. П. П. и С. В. С., които са служителки на съпругата на жалбоподателя. Дават показания, че семейните отношения на М. В. и Л. Г.- В. са хармонични, съпрузите се разбират, уважават се. Работят заедно, помагат си, имат добри отношения, решават заедно проблемите си.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в преклузивния 14 - дневен срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на Отказа за издаване на виза, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в РБългария (ЗЧРБ).

За компетентността на издателя на оспорения акт са представени Заповед №95-00-254/03.10.2011г. на министъра на външните работи на Република България и издадената въз основа на нея Заповед №7/04.07.2022г. на Посланик Р. Б..

Със Закона за изменение и допълнение на ЗЧРБ (ЗИДЗЧРБ) - обнародван в ДВ, бр. 97 от 06.12.2016 г. е приет нов чл. 10а, в чиято ал. 1 е предвидено, че отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4(тип „D”) не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по ЕКЗПЧОС.

В случая, отказът касае издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ. В жалбата има изрично позоваване на нарушени норми на ЕКПЧ, жалбоподателят е член на семейството на българска гражданка и изразява намерение за установяване на територията на Република България с цел упражняване на правото му на семеен живот, което е основно право по чл. 8 от ЕКПЧ. Има и регистрирано търговско дружество, с което осъществява икономическа дейност. В жалбата се твърдят множество нарушения на ЕКПЧ. По изложените съображения съдът приема жалбата за допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма – формуляр по образец, съгласно приложение №7 към чл.34, ал.1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим(НУРИВОВР).

Настоящият състав приема, че при постановяване на процесния отказ не са допуснати нарушения на административно-процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. В случая е спазена законовата процедура, проведена е съгласувателната процедура, изразено е отрицателно становище от ДА“НС“ и Дирекция“Миграция“.

Административният акт е постановен в съответствие с материално - правните норми и с целта на закона. Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да

пребивават и да напускат Република България са императивно установени в ЗЧРБ и в Наредбата. Съгласно приложимата норма на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Според определението, дадено в чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Целта на въведения разрешителен режим е свързана преди всичко с националната сигурност, съгласно определението дадено в §1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. с чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 ЗЧРБ, сред които основания, в т.1 е и когато се установи, че с действията си лицето е поставило или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава, или за което има данни, че действа против националната сигурност.

Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, вр. с чл. 34, ал.1 от Наредбата, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл.169 АПК.

Съгласно приложимата норма на чл.34, ал.1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно Приложение №7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност. От анализа на разпоредбата на чл.34, ал.1 от Наредбата, във вр. с чл.10, ал.2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на ДАНС е абсолютна процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че процесният отказ не е мотивиран, тъй като според изричната норма на чл.34, ал.1 от Наредбата, когато съображенията за отказа са свързани с интересите на националната сигурност, какъвто безспорно е настоящият случай, то в акта се посочва единствено правното основание за постановяването му, без да се излагат конкретните мотиви, послужили за постановяване на отрицателното становище на ДА“НС“. С позоваване на нормата на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, вкл. чрез изписването на текста й, издателят на административния акт е изпълнил задължението си да мотивира същия според изискванията на чл. 59, ал.2, т.4 АПК. От приетите и неоспорени по делото писмени доказателства, съдът приема за установено, че преди издаване на оспорвания отказ е изпълнена съгласувателната процедура, разписана в Инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, издадена от министъра на вътрешните работи, министъра на външните работи и председателя на Държавната агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), на основание §3 и §4 от Заключителните разпоредби на Наредбата. Според чл.3, ал.1 от Инструкцията Министерството на външните работи чрез Дирекция „К. отношения“ съгласува с ДА“НС“ и Дирекция „Миграция“ при МВР заявленията за издаване на визи за дългосрочно пребиваване, приети в българските задгранични

представителства. В чл.9, ал.2 от Инструкцията е предвидено, че при получаване на заявлението за издаване на виза, дирекция „К. отношения“ на МВнР проверява за наличие на заявка по чл.7, ал. 1, т.2 (заявени от ДА“НС“ гражданства или категории граждани) и при необходимост я изпраща на ДА“НС“. Съгласно императивната норма на чл.10, ал.2 от Инструкцията при наличие на отрицателно становище по чл.9, ал.2 издаването на визата се отказва.

В производството по оспорване на отказ за издаване на виза, на основания свързани с националната сигурност, съдът е компетентен и проверява единствено дали е проведена съгласувателната процедура, разписана в Инструкцията, и дали е изразено отрицателно становище от ДАНС, не и дали са били налице действително основания за това отрицателно становище. В настоящото производство не може да бъде извършен инцидентен контрол за законосъобразност на становището на ДАНС, поради което и конкретните факти, обосноваващи довод, че с действията си чужденецът, кандидатстващ за виза е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или че действа против националната сигурност, са неотносими към предмета на спора. За пълнота на изложението следва да се посочи, че в случая ДА“НС“, в писмото, приложено към делото в класифициран том е мотивирала отрицателното становище подробно и е посочила конкретни данни за това, в каквата насока са и данните за образувано ДП, независимо, че все още няма привлечени обвиняеми лица. Законът изисква да са налице данни, а не влязла в сила присъда или привлечане като обвиняем, за да се направи извод за приложимост на чл. 10, ал.1,т.1 от ЗЧРБ. Защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания предвидени в чл.8, ал.2 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен и семеен живот, какъвто е и казуса по делото.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, което е и основното възражение против оспорения отказ за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал.2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от женени двойки за техните семейства. Изложените възражения за семейното положение не изтъкват защита на цел, приоритетна пред националната сигурност. Отказът е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл.6, ал.2 и ал.5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Преценката за наличие на заплаха за обществения ред и нейната сериозност принадлежи на компетентния орган, но тя следва да се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че в рамките на съгласувателната процедура данните сочат, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава. Правото на семеен живот на жалбоподателя не се отнема, а ще се ограничи в

известна степен, ако семейството реши да остане в България.

Същото се отнася и до твърдяното нарушение на чл. 7, т. 1, б. „б“ от Директива 2004/38/ЕО на ЕП и на Съвета от 29.04.2004г., която не е пряко приложима.

Не са основателни и твърденията за нарушение на чл. 6, чл. 12, чл. 14 и чл. 1 от Протокол № 1 към ЕКПЧ. Предоставен е справедлив съдебен процес и няма нарушение на чл. 6 от ЕКПЧ. Жалбата е разгледана като допустима, първоинстанционното съдебно решение подлежи на касационно обжалване. Настоящият състав счита, че мотивите на ДА“НС“, съдържащи се в писмото, обособено в самостоятелен класифициран том са подробни и обосновават приложението на чл. 10, ал. 1, т.1 от ЗЧРБ. Няма нарушение на правото на встъпване в брак по чл. 12 от ЕКПЧ, доколкото жалбоподателят има сключен граждански брак в съответствие с националния закон. Няма и дискриминация в нарушение на чл. 14 от ЕКПЧ, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак. Няма нарушение и на правото на собственост по чл. 1 от Протокол № 1 към ЕКПЧ, защото отказът за издаване на виза не засяга по никакъв начин правото на притежание на дружествени дялове в „Ем енд Ел Тийм“ ООД. Друга собственост в страната жалбоподателят не притежава.

По изложените доводи съдът приема, че отказът за издаване на виза вид „Д“ е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна.

Предвид изхода на делото и претенцията за разноски от ответника, такива следва да му се присъдят в размер на 100 лева, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, съдът,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата с вх.№ 6857/17.02.2022г., подадена от М. М. В., гражданин на Република И., [дата на раждане] , срещу Отказ от 20.12.2022г. по заявление № TLV22000346V за издаване на виза тип „Д“ за дългосрочно пребиваване в Република България, подписан от С. С., З. Т. А..

ОСЪЖДА М. М. В., гражданин на Република И., [дата на раждане] , с паспорт тип „Р“ № 33410124, издаден в Й. на 02.05.2019г., валиден до 01.05.20219г. да заплати на Министерство на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

